

PRIČA O VAGABUNDIMA

Jeste li ikada pomislili da biste ikada mogli ostati bez svojega doma? U svojoj biti jeste li tražili mogućnost spasenja za one koje ste neuredne viđali na ulicama i po uglovima? Ta stotinu ste puta bivali ljutiti što stoje baš tu, na mjestu gdje ne bi smjeli biti; neki od vas čak su im upućivali riječi pogrde. A sada je došlo vrijeme da pojмимо dubinu njihovih tuga i radosti. Da se zbratimimo u jednakosti neimanja. Da se izmjenimo iz temelja. Tko su ljudi koji pod zvijezdama nemaju dom? Svjetske skitnice tragaju za nekom tajnom, za izgubljenom srećom, nose ih slutnje i nesаницe. Oni su najveći prijatelji noći, vjerni pratioci zvijezda koje padaju u ponor čovječanstva, ali ih još održava neka nevidljiva sila, hodaju nekim, samo njima poznatim putovima, prema samo njima poznatim ciljevima.

Usamljenici, lutalice, čudaci, pobjednici i gubitnici, heroji tišine. Žive za sve koji su svoje živote pretvorili u pakao. Hladnoća i kiša, snijeg i mekoća trave bolji su od tuge. A put je dug i mnogima još treba proći, i do najudaljenijih mjesta stići, pa ni onda nije kraj puta.

Ponekad, kad noću koračam pustim i razrušenim ostacima gradskih ulica, pitam se koliko bih mogao odmaknuti i kamo bih stigao ako bih tako nastavio. Stižu mi odjeci vlastitih stopa, a ne želim ubrzati, ni stati. Jednostavno, čini mi se da se ne mičem s mjesta. Ne plaše me tišina i koraci, ni noć, nego me plaši mogućnost da će mi se netko prikristi i pokušati me skrenuti s puta na koji sam se odvažio i kojim želim ići dok ne stignem.